

VLADVYSOCKI

OSOBY:

- Vladimír Vysotsky
- Marina Vlady

Scéna – stůl, dvě židle, dva staré sluchátkové telefony, kytara, všude se povalují písňové texty, fotografie z představení V. V. i osobní fotky s M. V.

Scény prokládají písně V.V. a M.V.

1967 Moskva, Píseň Na bol'shom karetnom

Přichází Marina Vlady, do restaurace, byla na představení Vysotského a má se s ním setkat.

M: Vážně jsem netušila, že jsem v SSSR tak známá, málem jsem se přes ten dav nedostala dovnitř. Upřímně, když mi moji přátelé řekli, že musíme navštívit divadlo Na Tagance, kvůli jistému Vladimírovi Vysotskému, myslela jsem, že zbytečně přehánějí. A teď, čekám tu a doufám, že přijde, abych mu mohla pogratulovat, z celého představení si pamatuji jen jeho. Známí ale říkají, že je velmi náladový a dost možná že prý nepřijde.

Přichází Vladimír, mlčí, hledí na Marinu. Po chvíli pevně sevře její dlaň oběma rukama a políbí hřbet její dlaně. Posadí se.

V: Konečně Vás poznávám.

M: (*zasměje se*) To já jsem ráda, že poznávám Vás, pane Vysotsky.

V: Volod'a.

M: Velmi působivé představení Volod'o, byl jste opravdu úchvatný.

V: (*kompliment ho nechal chladným*) Divadlo, to je jen řemeslo, poezie je pravá vášeň. Směl bych Vás požádat o tanec? (*Vyzve ji*)

M: Prosím. Když Vám nevadí, že nehraje hudba.

(Tančí)

V: Já Vás už dávno miluji,

M: (*v rozpacích*) To mi velmi lichotí, (*snaží se situaci odlehčit*) skoro jste mě dojal. (*rozumně*) Věřte mi, že já bych se ráda stala Vaší přítelkyní, ale pochopte, že jsem tady jenom na pár dní a pak, mám tři děti, svoji práci. A vůbec, Moskva je od Paříže hrozně daleko.

V: Taky mám rodinu a slávu, ale to přece nestojí v cestě tomu, abyste se stala mou ženou.

M: To vypadá, že jste buďto neuvěřitelně drzý, anebo úplně pomatený.

V: Hm, nebo obojí. Tak co říkáte, chtěla byste se ještě někdy vidět s drzým bláznem?

(už netančí)

M: Režisér Jutkevič mi ve svém filmu nabídl roli Liky Mizinovové. Přemýšlím, jestli to přijmout. Natáčení by trvalo skoro rok. Je to komplikované.

V: Tak to je ta nejlepší zpráva, jakou jsem dostal za strašně dlouhou dobu. Prosím, vezměte tu roli. Udělejte to pro mě. Navíc, hrát ženu, která inspirovala Čechova k napsání Racka! To je velká příležitost.

M: A hlavně budete mít čas mě přesvědčit, abych si Vás vzala, že? *(směje se)* Dovolím si, ale připomenout jeden drobný detail- Já do Vás nejsem zamilovaná.

V: To nevadí. Dokážu se Vám zalíbit, uvidíte.

----- *píseň Byla v Paříži*

V: Za tu dobu, co nejsme spolu, jsem o Tobě složil několik písní. Už jsi v mém umění stejně jako v mojí duši. Jsi tam?

M: Jsem tady. Jen mám moc práce a jsem unavená.

V: *(škádlivě)* Nebo zamilovaná?

M: *(upřímně)* Už se nemůžu se dočkat, až Tě uvidím.

V: Víš už, kdy začne natáčení?

M: V půlce ledna. Začala jsem psát seznam věcí, které z Francie přivezu. Takže: šaty, káva, antikoncepce, těstoviny, knihy, desky, antibiotika, ...co ještě?

V: Cigarety.

M: *(automaticky opakuje)* Cigarety. Volod'o, já, ...chci Ti něco říct, před týdnem jsem vstoupila do Francouzské komunistické strany.

V: *(suše)* Proč?

M: Protože tahle situace k tomu přímo vybízí. Udělala jsem to z lásky k Rusku, k Tobě, pro nás a naši budoucnost. Chtěla jsem prostě jednat. Slyšíš? Volod'o!?

V: Rychle se vrať, nevím, jaká pitomost mě napadne. *(zavěsí)*

Píseň Hon na vlky

V: Víš, kdy jsem se do tebe zamiloval? Když jsem Tě viděl ve filmu Čarodějka. Krátce poté jsi tady byla na filmovém festivalu, ale nemohl jsem se k Tobě dostat, tak jsem chodil každý den do kina, abych tě viděl alespoň na plátně.

M: Všiml sis vůbec, že čím víc se spolu scházíme, tím méně máme přátel?

V: Závidí. Závidí nám naše přátelství.

M: Mám čím dál tím větší pocit, že teď už nejsme tak úplně přátelé. Mluví o nás celá Moskva a víš moc dobře, že ONI už si o nás určitě vedou nějaký ultra tajný spis.

(políbí se)

V: Na celý život, konečně moje žena.

M: Spolu na život a na smrt.

Píseň Tak dymno

V: *(vtrhne do místnosti, v ruce má knihu a zuřivě v ní listuje)*

Tak tohle už je vrchol! Rozumíš tomu?! Ten Frantík mi to ukrad, šlohnul prostě! Slova, rytmus, ...ten si mě načet, hajzl! Chápeš to? *–(vztekle recituje)*

„Vlk se schoval pod listí,
krásné peří dávil;
jedním hltém čelistí
kuřátko jsem strávil.
Saláty a ovoce
čekají už na opálky,
pavouk z plotu dívoce
dělá si chuť na fialky.
Chtěl bych spát a hořeti
na oltáři Šalamouna;
pěna stéká po sněti
a plyne do Cedrona.“

M: *(snaží blíže se podívat na knihu, po chvíli se začne smát a Vladimirova divoká deklamace ji rozesmává ještě víc)*

Ty se opravdu nesrovnáváš s kdekým. Artur Rimbaud – dobrá volba. Ale je asi o století starší než ty, takže nemusíš zuřit miláčku, ten od Tebe neopisuje.

(V. si detailně prohlíží knihu a za chvíli se klidně posadí a začte, M se usmívá a obejmě ho zezadu kolem ramen)

M: Kdo byla to žena, která se k Tobě přitočila na večírku?

V: Jedna moje bývalá.

M: A proč jsi na ni byl tak hrubý, když Ti chtěla nalít?

V: Protože ona ví, že nemůžu, ví, že nesmím. A to ne ten nejpodlejší způsob, jak mě dostat zpátky. (*podrážděně a ironicky*) Copak Tě přátelé nevarovali, ať mě nenecháváš pít, že jsem alkoholik?

M: Uvidíš, že až se usadíme, všechno se změní.

Píseň Mně každý večer svíce zapaluje...

M: Nevím, jak to chodí tady v tom vašem bratrství opilců, ale ve Francii je prostě nemožné nepřijít na natáčení, jenom proto, že můj manžel je zrovna v deliriu. A já jsem to zase udělala. Budu platit tak velkou pokutu, že přesáhne celý honorář za film. Už si to nemůžu dovolit. Nesnesu ty tvoje útky a noční telefonáty od cizích lidí, kam si mám pro Tebe přijet.

V: Přeháníš, Marino.

M: Denně vypiješ šest nebo sedm lahví vodky a já přeháním. Nevadí mi zástupy Tvých milenek, ani Tvoje malé provokace, hospodské bitky, ale sakra, jak jsi mohl spadnout do heroinu?! Vymaže Tě to ze života.

V: Zlo se musí léčit tím, co ho vyvolalo, jako to bylo v Mistrovi a Markétce.

M: Pořád si myslím, že bychom mohli zkusit...

V: Já se nevystěhuju z Ruska. Nejsem žádný disident, Marino, jsem umělec.

M: Dobře, jak chceš, informovala jsem se a existuje takový lék, Esperal. Je to implantát, který se všije pod kůži. Pokud se člověk napije, zadusí ho mrtvice. Rozhodnout se musíš ty sám. Ale já se nenechám do toho pekla stáhnout taky.

V: Bojím se, že není možné to zastavit. Brzy odejdu, už nemůžu, už nechci, je to strašně těžké, dost.

M: Proč to nakonec vždycky uděláš, proč se nebráníš? Vždycky slíbíš, že to bylo naposled a pak jdeš a ze zoufalství mi vypiješ parfém, jak říkáš – jen abys cítil chuť! Proč?

V: Protože ve svojí hlavě jsem opilý pořád, i když nepiju. Je to jako sopka, která vybuchne a všechno smete. Hlavně, když odjedeš pryč z Moskvy.

M: Volod'ο, já přece nemůžu být odpovědná, za Tvoji střízlivost. To mi nemůžeš udělat.

Píseň Ted' právě mám tě rád...

V: „Jestli máš hlas a můžeš promluvit, promluv zastav se a mluv!“ Taky ze sebe dělám blázna pro lidi, jako Hamlet. A to jenom proto, aby mě nechali na živu, aby mě nezavřeli, vymyslet jazyk, kterému nikdo nerozumí. Skrýt pravdu, protože je cosi shnilého ve státě dánském.

*Být, či nebýt? To je to, oč tu běží !
Je důstojnější trpělivě snášet
kopance, rány, facky osudu,
nebo se vrhnout proti moři útrap
a rázem všechno skončit? Zemřít, spát!
Nic víc. Ten spánek uspí bolest srdce,
ukončí všechna trapná trápení
lidského těla. Jaké větší přání
by člověk mohl mít? Spát, zemřít, nebýt.*

(stojí proti sobě, V má s sebou kufr)

V: Neplač, ještě to není ta pravá chvíle.

M: Dávej na sebe pozor, ozvi se mi. *(pohladí ho po tváři a políbí)*

V: Jednou odjedeme, odjedeme spolu pryč od všeho, daleko, ty mě vyléčíš, jako vždycky. Pro Tebe. *(Podává jí lístek): -*

Marině, jediné lásce mého života:

Led seshora, led zdola. Kudy odsud?

Porazit vzhůru, dolů prohryzat?

No ovšem- vynořit se, věřit v osud!

Pak do práce a čekat na víza.

Led nade mnou už přece puknout musí!

Jsem jako oráč, zalévá mě pot.

Na všechny staré verše vzpomenu si

Až se ti vrátím jako v písni loď

Mám přes čtyřicet. Dvanáct roků z tísně

mě taháš ty – a s tebou Nejvyšší.

Až k němu přijdu, vím už, jaké písně

I jakou obhajobu uslyší.

Zazvoní telefon

Marina ho nervózně zvedne, sklopí oči a po chvíli opatrně položí sluchátko.

M: 25. července 1980. Led tě pohřbil, nepodařilo se ti uvolnit z jeho sevření.

---píseň V.V. a M.V. Et si tu n'existais pas